

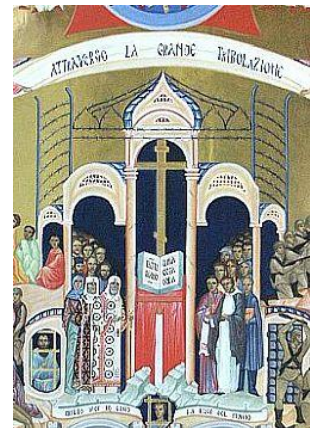
”Uusien marttyyrien” ja 20. vuosisadan uskon todistajien ikoni

”Uusien marttyyrien” ja 20. vuosisadan uskon todistajien ikonin on maalannut Sant Egidion yhteisöön kuuluva Renata Sciachi. Ikoni kertoo kuluneen vuosisadan todistajien kertomuksen valossa, joka heijastuu Ilmestyskirjan teologiasta.

Ikonin yläosassa on Kristus valtaistuimellaan enkelien ja uskon todistajien pilven ympäröimänä. Kuva valkeisiin vaatteisiin puetuista ja palmunlehviä kädessään pitävistä todistajista on peräisin Ilmestyskirjan seitsemännestä luvusta: *Tämän jälkeen näin suuren kansanjoukon, niin suuren, ettei kukaan kyennyt sitä laskemaan. Siinä oli ihmisiä kaikista maista, kaikista kansoista ja heimoista, ja he puhuivat kaikkia kieliä. He seisoivat valtaistuimen ja Karitsan edessä yllään valkeat vaatteet ja kädessään palmunoksa ... Yksi vanhimmista kysyi minulta: "Keitä nämä valkeavaatteiset ovat? Mistä he ovat tulleet? Minä vastasin: "Herra, sinä sen tiedät." Hän sanoi minulle: Nämä ovat päässeet suuresta ahdingosta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä (Ilm. 7: 9, 12-14).*

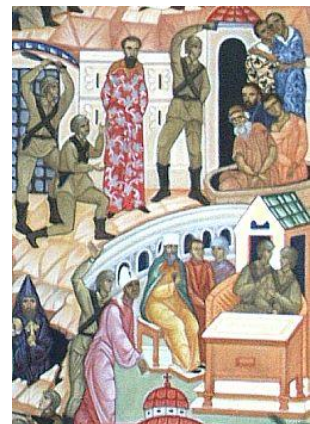
”Attraverso la grande tribolazione – Kohti suurta tuomioistuinta”: Nämä sanat, jotka löytyvät ikonin keskeltä, ovat avain ikonin tulkitsemiseen. Kirjoituksen alla näemme keskitysleirin, jonka piikkilangat muodostavat katedraalin. Se on kokemus, josta monet tuovat todistuksen. Katoliset kristityt, evankeliset, ortodoksit ovat löytäneet sen natsien leireiltä ja Neuvostoliiton gulageilta. Evankeliumin vuoksi kärsimään joutuneet kohottavat yhdessä rukouksensa Herran puoleen, jotta he oppisivat rakastamaan ja kestäisivät koettelemuksen. Tässä katedraalissa on avattu evankeliumikirja, johon on kirjoitettu Jeesuksen sanat Johanneksen evankeliumin mukaan: *Että he kaikki olisivat yhtä* (Joh. 17:21). Krusifiksi ja pääsiäiskynttilä ovat ikonissa Herran kärsimyksen, kuoleman ja ylösnousemuksen symboleina. Oikealla ja vasemmalla näemme kuin kaksi suurta uskon todistajien hovio: toinen itäisen ja toinen läntisen kristikunnan symboleina. Näistä kahdesta suuresta joukosta voimme tunnistaa sellaisia henkilöitä kuin Dietrich Bonhoeffer, Venäjän ortodoksisen kirkon patriarkka Tiihonin, isä Girotin (italialainen dominikaani ja kirjailija, joka kuoli Dachau keskitysleirillä, missä hän oli saarnannut kauan).

Edelleen alaspäin mentäessä voi huomata muutamia hajotettuja rakennuksia sekä kristittyjä, joita ollaan tappamassa. Se muistuttaa armenialaisten ja monien idän kristittyjen joukkomurhasta, joka tapahtui Turkissa vuonna 1915. Silloin hävitettiin maassa yli tuhat vuotta ollut kristillinen asutus. Se muistuttaa myös kaikista muista kristittyihin kohdistuneista tuhoamisyrityksistä, kuten siitä, joka tapahtui Albaniassa. Ikonissa voidaan nähdä lasta sylissä pitelevä pappi, jota ollaan murhaamassa. Kyseessä on isä Kurtin muisto. Isä Kurt tuomittiin kuolemaan vuonna 1972 vain sen vuoksi, että hän oli kastanut salassa lapsen leirillä, jossa häntä pidettiin pidätettynä.

Ikonin oikealla reunalla nähdään sarja kuvia, joissa uskon todistajien elämäntarinat ymmärretään Kristuksen kärsimyksen kautta. Toisessa näkymässä alhaalta lukien on tuomioistuin, jossa tuomitaan piispoja. Se on epäoikeudenmukainen tapahtuma, jonka eteen monet uskon todistajat ovat joutuneet kuten Jeesus Pilatuksen edessä. Ylempänä näemme räikeisiin vaatteisiin puetun miehen, jota kaksi vartijaa pahoinpitelee. Kyseessä on

julkinen nöyryyttäminen, jonka monet kristityt ovat kokeneet ennen teloittamistaan, jotta heidän arvokkuutensa olisi tahrattu ja heidät olisi mustamaalattu kansan silmissä. Ylhäällä oleva kohtaus esittää joukkoa, jota ollaan ampumassa julkisessa teloituksessa, kuten on tapahtunut lukuisissa 1900-luvun historian myllerryksissä.

Ensimmäisessä ruudussa alhaalta lukien muistetaan monia murhattuja, joiden elämäntie on äkkiä särkynyt. Kuvassa voidaan nähdä alttarilla oleva piispa. Hän on monsignore Romero, joka tapettiin, kun hän oli viettämässä eukaristiaa. Muiden joukosta voidaan tunnistaa monsignore Gerardi ja don Giuseppe Puglisi, jotka joutuivat mafian murhaamiksi Sisiliassa.

Vasemmalla puolestaan muistetaan "uusia marttyyrejä", jotka todistivat kärsimyksen allakin rakkaudesta, joka on vihaa voimakkaampi. Paha on korvattu hyvällä. Ensimmäinen kohtaus kuvaa Solovkin saarella sijainnutta neuvostogulagia. Hallitus oli muuttanut vanhan luostarin vankileiriksi, johon koottiin erityisesti kristittyjä. Tunnistamme heidän joukostaan kaksi piispaa, nuoren ja vanhan, jotka työntyivät kottikärryjä. Se on kuvaus erään silminnäköjän päiväkirjassa ilmenneestä todistuksesta, jossa hän kertoo kahdesta piispasta. Vanha piispa on ortodoksi ja nuori katolilainen, jotka saivat toisistaan voimaa kovan työn keskellä. Nuorempi saattoi auttaa vanhempaa. Se on merkinä kristityille, jotka oppivat uudestaan rakastamaan ja auttamaan vainojen aiheuttaman kärsimyksen aikana.

Ylemmässä osassa, romanialaisen vankilan sisällä, voidaan tunnistaa vankeja, joista jokainen kantaa kädessään kirjan lehteä. Ne ovat osia yhdestä Raamatusta (jonka mukaan ottaminen on vankilan sääntöjen mukaan kielletty), jonka he ovat jakaneet keskenään, jotta jokainen voisi oppia osan ulkoa ja sitten lausua sen toisille. Siten Jumalan sanan kallisarvoinen aarre ei voi hävitä.

Edellisen kohtauksen yläpuolella ikonin kertomus näyttää vainottuja kristittyjä, jotka eivät ole kuitenkaan koskaan lakanneet jakamasta ruokaa nälkäisille, hoivaamasta sairaita, rakastamasta itseään enemmän kärsiviä ja julistamasta evankeliumia kaikille. Näemme kristityn, jonka seurassa on mies, jonka vaatetus osoittaa hänen kuuluvan tässä ikonissa vainoojien joukkoon. Se on merkki uskon todistajien valmiudesta anteeksiantoon, luottamukseen, että jokainen ihminen voi muuttua sydämeltään.

Kardinaali Camillo Ruini muistutti juhlallisuuksissa 12. lokakuuta, että Johannes Paavali II:n tahdosta Pyhän Bartolomeoksen basilika pyhitettiin "20. vuosisadan uskon todistajien muistolle". "He ovat kaikki symbolisesti edustettuina tässä suurenmoisessa ikonissa. He loistavat keskellämme ja tulevat tänään siunatuiksi. Näiden nykyajan kristittyjen elämä ja kuolema liittyvät jakamattoman kirkon juureen, joka kunnioittaa apostoli Bartolomeoksen ruumista sekä pyhiä marttyyrejä Marcelloa ja Esuperanziota, jotka tapettiin vainoissa 4. vuosisadalla. Ne kietoutuvat myös siihen juureen, joka lähtee piispa Adalbertosta, joka kuoli vuonna 997 julistaessaan evankeliumia. Sitä suojelee sellainen elävä yhteisö kuin Sant'Egidio, joka, kuten olemme kuulleet, korjaa rukouksen ja veljeyden satoa. Näiden kristittyjen elämä ja kuolema liittyvät meihin kaikkiin ja kirkkoihimme, koska he ovat kaikki evankeliumin hedelmiä. Vuosisata, joka on päättynyt millenniumiin, on sen myötä palannut marttyyrien vuosisadaksi".